

Paul Maar

Gospod Bello in modro čudo

Ilustracije Ute Krause

Družba Piano

GOSPOD BELLO IN MODRO ČUDO

Avtor besedila PAUL MAAR

Avtor ilustracij UTE KRAUSE

© VERKAG FRIDRICH OETINGER, HAMBURG 2005

Naslov originala

HERR BELLO UND THE BALUE WUNDER

Prevedla ANA GRMEK

© *pravice za prevod* S. FISCHER FOUNDATION

po naročilu fundacije TRADUKI

Lektorirala BARBARA MARINČIČ

Uredil in prelomil DAVID OŽURA

Založila DRUŽBA PIANO

Tisk TISKANO V SLOVENIJI

Naklada 800 IZVODOV

Ljubljana, maj 2011

Prvi natis

WWW.EBESEDE.SI

Objava tega dela je podprla fundacija TRADUKI, literarni omrežje, katere člani so Ministrstvo za evropske in mednarodne zadeve

Republike Avstrije, Ministrstvo za zunanje zadeve

Zvezne republike Nemčije, Švicarski umetnosti svet Pro Helvetia,

KulturKontakt Austria, Goethe-Institut, Javna agencija za knjigo

Republike Slovenije in S. Fischer Foundation.

traduki

traduki

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.112.2-93-32

MAAR, Paul

Gospod Bello in modro čudo / Paul Maar ; ilustriral Ute Krause ;
[prevedla Ana Grmek]. - 1. natis. - Ljubljana : Družba Piano, 2011

Prevod dela: Herr Bello und the blaue Wunder

ISBN 978-961-6693-67-7 (trda vezava)

ISBN 978-961-6693-68-4 (broš.)

255844608

*Za Ulricha Limmerja,
ki se mu iskreno zahvaljujem,
da je bilo skupno pisanje scenarijev
tako zabavno.*

KAZALO POGlavIJ

Maks pripoveduje	8
Sternheim in gospod Edgar	14
Nenavadna starka	18
Maks pripoveduje in preizkuša	24
Čudežno gnojilo	30
Maks pripoveduje naprej	37
Maks pripoveduje o psu Bellu	45
Maks pripoveduje o gospodu Bellu	53
Presenečenji za Sternheima	65
Pripoved je spet Maksova	74
Na policiji	77
Maks pripoveduje o vzgoji gospoda Bella	84
Načrti za večerjo in druge zanimivosti	94
Maks na kratko opiše kratek koncert	101
Sternheimova laž	105
Iskano in najdeno	115
Presenečena dvojica	124
Maks deli poznavalske nasvete	128

Kratko pismo s težkimi posledicami	134
Slabe novice.....	142
Preobrazba.....	145
Enostranski moški pogovor.....	151
Nepričakovani obisk.....	157
Maks je zbegan.....	166
Vaja zbora.....	173
Maks skuje načrt	177
Iskanje	182
Druga preobrazba.....	189
Maks ima zadnjo besedo	194

1. Maks pripoveduje

Če v očkovo lekarno ne bi prišla tista stara gospa, bi nama bilo prihranjeno veliko razburjenja. Da ne govorimo o Edgarju.

Slišati je tako, kot bi hotel reči, da bi nama bil tako prihranjen tudi Edgar. Ampak tega seveda ne mislim. Čeprav gre lahko Edgar človeku pošteno na živce s svojimi nenehnimi meritvami, tabelami in seznami. Mojo višino izmeri na primer vsakokrat, ko ga z očkom obiščeva na njegovi kmetiji. Nato podatek kot piko vnese v tabelo, posamezne pike pa poveže z rdečo črto. Tako natanko spremlja mojo rast, pravi. Ne vem, za kaj bi bilo to koristno. Da sem vsako leto malo višji, vidim tudi po svojih hlačah. Tiste od lanskega leta mi segajo samo še do gležnjev.

Poleg tega mu ne smem reči Edgar, čeprav se tako imenuje. Vedno me popravi in reče: »Maks, moje ime je *gospod* Edgar.«

V resnici je gospod Edgar prav prijazen. Kako ne, ko pa je očkov najboljši prijatelj?

In če v lekarno ne bi prišla tista nenavadna stara gospa, tudi gospoda Bella ne bi nikoli spoznala. To bi bila res velika, velika škoda. Torej je bilo konec koncev le dobro, da nama je prinesla napitek.

Ampak morda bi moral svojo zgodbo začeti še dlje v preteklosti. Verena pravi, da je zgodbe najbolje začeti na začetku in ne na koncu.

Tudi Verena Lichtblau se bo pojavila šele pozneje. Še dlje nazaj moram!

Začelo se je pravzaprav takrat, ko mi je očka za dvanajsti rojstni dan podaril psa.

Ko sem mu rekel, da si ga želim, mi je odgovoril: »Nemogoče! Pes v lekarni, to ni higiensko. Ne bo šlo.«

Očka je namreč lekarnar. Njegova je Sternheimova lekarna v Levji ulici.

Rekel sem mu: »Ni treba, da bi pes hodil v lekarno. Imel ga bom zgoraj v stanovanju.«

Očka je samo zmajal z glavo. »Maks, pes potrebuje gibanje. Zgoraj v stanovanju, kako si to predstavljaš?«

»Brez težav,« sem menil. Toda on je spet le zmajal z glavo.

Debeli gospe Lissenkow, ki pri nas že dvajset let čisti stanovanje in lekarno, sem povedal, kako rad bi imel psa, vendar mi ga očka ne dovoli.

Rekla je: »Pogovorila se bom s tvojim očetom. Morda ga bom pregovorila za stvar. To bo moje poslovilno darilo. Naslednji teden se bom namreč upokojila, nikoli več ne bom čistila.«

Res je govorila z njim in mu rekla, da je fant (torej jaz) tu gori v stanovanju pogosto sam, medtem ko njegov oče samohranilec (torej očka) v zadnji sobici lekarne meša nekakšne smrdljive tekočine, ki nato spremenijo barvo in se iz njih pokadi.

Očka je rekel, naj si ne beli glave zaradi tekočin, samo gnojilo za svojega prijatelja Edgarja je poskušal izumiti. Natančneje za njegove travnike in polja.

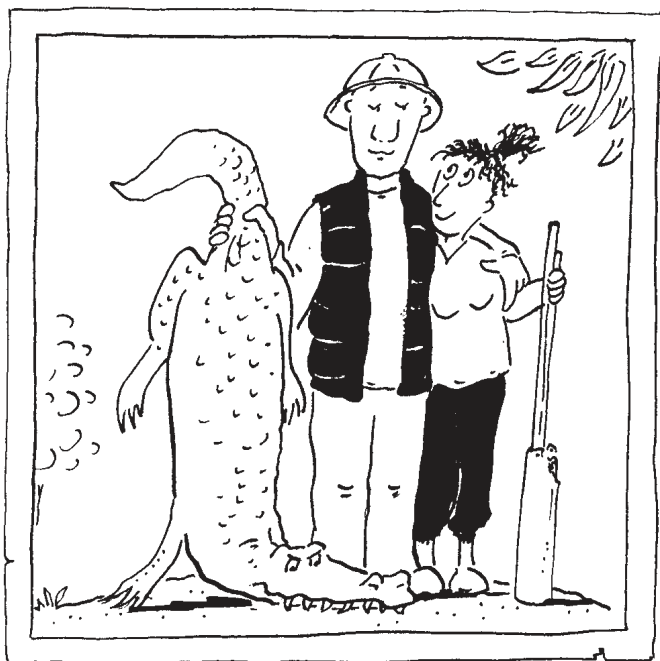
Gospa Lissenkow je rekla, da ne govori o tekočinah, ampak o njegovem sinu Maksu. Ta je brez matere precej osamljen in edino, kar bi lahko pomagalo, bi bila domača žival, še najboljše pes.

Sicer nisem bil niti malo osamljen, toda nisem ugovarjal, ampak sem se raje potrudil za kar se da osamljen izraz na obrazu.

Gospa Lissenkow je našla očkovo bolečo točko, takoj sem opazil. Če namreč omeniš mamó in namigneš, da očka morda ni dober oče, je v hipu čisto pobit.

Z mamó sta že štiri leta ločena. Pred petimi leti smo šli na počitnice v Avstralijo. Tam je mama spoznala novozelandskega lovca na krokodile in naju zapustila. Rekla je, naj ne bova žalostna, toda želi si pustolovščin in je sita postavanja za prodajnim pultom lekarne. Iskreno rečeno sem razumel, da ni hotela vse življenje prodajati tablet. Toda saj tudi očka ni preveč navdušen nad lekarništvom. Najsrečnejši je, ko v zadnji sobi barva tablete z različnimi barvami, izdeluje žele bonbone v najbolj nenavadnih odtenkih ali riše slike, ki jih nato za okras razstavi v izložbi med vitaminskimi dodatki in pršili za nos.

Mamó so že od nekdaj vabile pustolovščine. To je najbrž podedovala po očetu, mojem dedku po materini strani. Nikoli ga nisem poznal. Umrl je še mlad, ko se je v kovinskem sodu spustil po Niagarskih slapovih. Srečno je prestal spust, toda žal je bila spodaj prav takrat nevihta in sod je zadela strela.

Pred poroko z očkom je šla mama velikokrat na lov streljat divje prašiče. Očku se je zdelo to strašno. Rad ima živali in ni mogel razumeti, da kdo strelja nanje.

Mama se je očku na ljubo odpovedala lovu in je odtlej na dvorišču streljala le še v pločevinke, ki jih je razpostavila na kamne. Toda sosedge so se pritoževali nad nenehnim pokanjem. Tako je opustila tudi to in le še spodaj v lekarniški kleti z zračno puško streljala v tarče, ki ji jih je narisal očka. Sem ter tja je po nesreči razstrelila tudi kakšno stekleničko z očkovimi pripravki. Mama je sicer pometla črepinje in jih zavite v Lekarniško glasilo skrila v košu za papir. Ampak gospa Lissenkow je skoraj vedno odkrila, kaj se je zgodilo, in jo zatožila očku: »Vaša žena je spet sestrelila sirup za izkašljevanje.«

Očka je mamu branil in odgovoril nekaj takega kot: »Nič hudega. Se zgodi. Zmešal bom novega. Stari tako ali tako ni imel preveč lepe barve, malo prezelen je bil.«

No, ja, mama naju je žal kljub temu zapustila.

Očka me je na letalu na poti iz Avstralije tolažil in rekel: »Od zdaj bom tvoja mama in oče.«

Doma sem bil nato malce razočaran. Predstavljal sem si, da se bo očka, kadar bo mama, preoblekel v žensko. Da bo imel lasuljo, krilo in hlačne nogavice. Prav zanimalo me je, kakšen bo videti. Danes

seveda vem, da tega ni mislil dobesedno, temveč v prenesenem pomenu. Takrat sem bil tudi še mlajši.

Pred štirimi leti, takrat sem jih imel že osem, nama je mama napisala razglednico. Zelo sem se je razveselil, kajti na njej sta bili dve avstralski znamki in teh tukaj ni prav veliko. V šoli sem ju zamenjal za šest ameriških in jih dal Robertu Steinhauerju, da se na poti iz šole ne bi več tako neumno spravljal name in bi me pustil pri miru. To je žal delovalo samo en teden. Potem je bil spet enako zoprn kot prej.

Kaj je pisalo na kartici, ne vem več natanko. Mislim, da je mama pisala, da se je s svojim novim možem preselila na Tasmanijo, morda pa tudi v Tunizijo. Vsekakor se je začelo s T. In da zdaj lovita tigre ali mogoče leve.

A naj se končno vrnem k psu: Gospa Lissenkow je z izjavo zadela v črno in očka mi ga je dovolil imeti.

Na moj dvanajsti rojstni dan, bila je sreda, sva z očkom obiskala štiri vzreditelje in iskala psa zame. Očka je rekel, da ne sme biti prevelik, ker imava majhno stanovanje. Ogledala sva si resaste jazbecarje, kodre, terierje in šnavcerje, toda nobeden mi ni bil všeč. Mislim, da moraš že prvi hip začutiti, ali bi nekega psa imel ali ne. Ob nobenem, ki sva ga videla, nisem dobil tega posebnega občutka.

Tako sva se brez psa vrnila domov in skupaj z gospo Lissenkow pojedla rojstnodnevno torto. Spekel jo je očka in jo oblij s sladkor-nim prelivom v vsaj sedmih različnih barvah.

2. Sternheim in gospod Edgar

Gospod Edgar in Sternheim, Maksov oče, sta bila prijatelja. Poznala sta se še iz šolskih klopi.

Gospod Edgar je bil najboljši matematik v razredu in je Sternheimu vedno pomagal pri domačih nalogah iz geometrije. V zameno mu je Sternheim risal slike za likovni pouk. Sternheim je imel petico v umetnosti in je bil mojster za mešanje barv.

Gospod Edgar je hotel postati matematik ali fizik.

Sternheim je sanjal o tem, da bo slaven slikar, katerega slike bodo visele v vseh svetovnih muzejih.

Gospod Edgar je postal kmet, Sternheim pa lekarnar.

Kriva sta bila njuna očeta. Oče gospoda Edgarja je rekel: »Matematik? Kako si to predstavljaš? Kaj bo potem z našo kmetijo? Tvoj praded je bil kmet, tvoj ded je bil kmet, jaz sem kmet in tudi ti boš. Pa basta!«

Basta je pri njem pomenilo: Konec pregovarjanja in nobenih ugovorov!

Tako je gospod Edgar postal kmet.

Toda pri najboljši volji ni mogoče trditi, da je bil gospod Edgar posebno uspešen in premožen kmet. Privoščiti si ni mogel niti dizelskega mercedesa kot večina njegovih poklicnih kolegov. Kadar je šel gospod Edgar na obisk k prijatelju Sternheimu v mesto, je prišel s traktorjem ali na mopedu.

Morda je bilo krivo to, da je premalo časa posvečal oranju ali gnojenju svojih polj. Raje je bil v hlevu in vnašal številke v velikanski

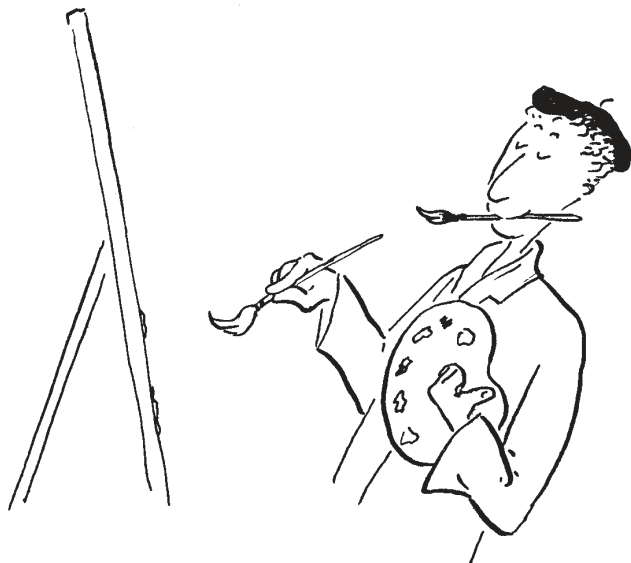

seznam, ki ga je s štirinajstimi železnimi žebliji pribil na steno desno od hlevskih vrat.

Vsako jutro je na primer izmeril razdaljo med nosnicama svojega prašiča in jo primerjal z njegovo težo. Tako je lahko že po osemnajstih mesecih z matematično natančnostjo dokazal, da se je razdalja med nosnicama povečevala sorazmerno z rastjo prašičeve teže.

Tudi Sternheim je moral pokopati otroške sanje. Že njegov praded je bil lekarnar. Ustanovil je Sternheimovo lekarno in zaslovel z njo. Lekarno je nato prevzel Sternheimov ded. Bil je genialen izumitelj zdravil, tinktur in lepotilnih sredstev. Mestni časopis ga je krstil celo za 'Čarodeja iz Levje ulice', ker mu je uspelo z enim od svojih zvarkov podžupana ozdraviti alkoholizma.

Ko je Sternheim očetu povedal za svojo željo, da bi šel na akademijo in postal slikar, je ta le zmajal z glavo in rekel: »Moj ded je bil lekarnar, nasledil ga je moj oče in njega jaz. Vedno sem bil najboljši

v zgodovini, še zlasti v nemškem srednjem veku. Kot otrok sem si srčno želel postati zgodovinar. Toda kaj bi bilo s Sternheimovo lekarno? Včasih je treba pač pozabiti svoje otroške sanje. Razumeš?»

Sternheim je razumel. Tako je gospod Edgar postal kmet in Sternheim lekarnar.

Sternheimu in gospodu Edgarju pa je bilo skupno še nekaj. Nista soglašala s tem, kako so ju poimenovali. Sternheim z imenom, gospod Edgar pa s priimkom.

Priimek gospoda Edgarja je bil Grosnoh. Ko se je komu predstavil, se priklonil in izgovoril svoje ime Grosnoh, so ga zagotovo vprašali: »Kaj pa je tako grozno?«

Pomagalo ni niti, če je poskusil drugače in rekel na primer: »Moje ime je Grosnoh,« ker so ga nato vprašali: »Zakaj? Kako pa vam je ime?«

Zato se je gospod Edgar odločil, da bo svoj priimek preprosto zamolčal. Ko se je predstavil, je vedno rekel: »Recite mi kar gospod Edgar!«

Maksov oče je nasprotno rad zamolčal svoje ime in sam sebe imenoval preprosto Sternheim. Ime mu je bilo namreč Pipin, zaradi česar je bil že v šoli tarča posmeha. Svoje nenavadno ime je dobil, ker je njegov oče med vsemi srednjeveškimi kralji najbolj cenil prav Pipina III.

Da ne bi zaradi imena trpel tudi njegov sin, mu je Sternheim dal preprosto, kleno ime Maks.